சக்ரவர்த்தினி

" கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி "

VOL-11 | தொகுதி-11 — September | செப்டம்பர்௴ 1915. — No -2. | பகுதி-2.

காவருனே பாவையர்க் கழகு.

பெண்கள் அரம்பை முதலாயினோர் போல அழகுடையவ ராயிருப்பினும், நிறையால் தம்மைக்காக்குங் காவலில்லாதவரா யிருப்பாராயின், அவர்களுக்கு அவ்வழகால் பயனில்லையாம். வரைவின்மகளிர் நிறையால் தம்மைக் காக்கும் காவலில்லாதவரா யிருத்தலின், அவர் மேன்மையுறுதற்குரியராகா திருக்கின்றனர். பொதுமகளிர் ஆடல் பாடல் அழகென்பனவற்றால் அறிவிலாரை மயக்கி, அவரிடத்துள்ள பொருளை யபகரிக்கின்றனரே யன்றி, தமக்கு நல்லன வற்றை யொருபோதுந் தேடுவதே யில்லையாம்; கற்புடைய மகளிரோ நிறையால் தம்மைக் காக்குங் காவலை விரும்புவதன்றி, ஆடல் பாடல் அழகென்பனவற்றுள் ஒன்றையும் விரும்புவதில்லையாம். மகளிர்க்கு இன்றியமையாது வேண்டுவது நெஞ்சைக் கற்புநெறியி னிறுத்துதலாம். பெண்களுக்கு நிறை யென்பது இதுவேயாம். இந்நிறையால் தம்மைக்காப்பதில்லாத பெண்கள் எத்தன்மையுடையவராயிருப்பினும், பொதுமகளிரோ டொப்பாவரென்பதற்கு யாதும் ஐயப்பாடில்லையாம்.

நிறையால் தம்மைக் காக்குங்காவலில்லாத பெண்களை அவர் கணவர் சிறையால் காப்பது பயனில்லாத செயலாம். நிறையால் தம்மைக்காக்குங் காவலில்லாத பெண்கள் சிறையால் காப்பதால் நிறையுடையவராவதில்லையாம்.

† "குக்கலைப் பிடித்து நாவிக் கூட்டினி லடைத்து வைத்து, மிக்கதோர் மஞ்சள் பூசி மிகுமணஞ் செய்தா லுந்தான், அக்குலம்

† குக்கல் - நாய்; நாவி - புனுகுபூனை.

வேற தாமோ வதினிடம் புகுண் டாமோ, குக்கலே குக்க லல்லாற் குலந்தனிற் பெரிய தாமோ" என்றுள்ள செய்யுளின்படி நிறையால் தம்மைக்காக்குங் காவலில்லாத மகளிர் எவ்வளவுசிறைக் காவலுள்ளவிடத்தும், குலமகளிராவதில்லையாம். அக்காவல் அவர்களை யொருவாறு அவர் மனம் சென்றவா றொழுகாத வாறு தடுக்குமே யல்லாமல் கற்புடைய மகளிராக்குவதில்லையாம். சிறைக்காவல் மதிற்காவல், வாயிற்காவல் முதலாயினவாம். சிறையாவது ஒருவன் தானினைத்தவாறே யொழுகுதலின்றிப் பிறர்நினைத்தவாறே யொழுகுதலாம். நாம் கதைகளில் பெருங்காவலுடைய அரசர்களது மனைவியர்களும் வியபிசாரஞ்செய்து, காலக்கிரமத்தில் அதனால் அவமான மடைந்து, துன்பமடைந்தனரென்று படித்திருக்கின்றோமன்றோ? இதனால் சிறைக்காவல், நிறைக்காவலென்னு மிரண்டனுள், மகளிர்க்கு நிறைக்காவலில்லாத விடத்துச் சிறைக்காவலால் பயனின்றாமென்பது நன்கு விளங்கும். குலமகளிடத்துத் தற்காத்தல், தற்கொண்டான் பேணல், சொற்காத்தலென்பன அத்தியாவசியகமாக விருப்பனவாம்.

(1) தற்காத்தலாவது குலமகளிர் தம் நெஞ்சைக் கற்பினெறியில் நிறுத்தி, அதனால் தம்மைக் காத்து வருதலாம். இதுதான் அவர்க்கு உத்தமமாய காவலாம்; ஏனைய மதிற்காவல் வாயிற்காவல் முதலாயின அவர்கட்குப் பிறர்வாயிலாகத் தீமையுண்டாகாவாறு காக்குங் காவலாம்.

(2) தற்கொண்டான் பேணலாவது அவர்கள் தமது கணவரைத் தெய்வமாகப் பாவித்து வழிபாடு செய்வதாம்.

(3) சொற்காத்தலாவது அவர்கள் தமது புகழும் தமது கணவரது புகழும் எவ்வகையாலும் நீங்காவாறு நற்குண நற்செய்கைகளுடன் ஒழுகிவருதலாம். (சொல்-புகழ்)

இம்மூன்றனுள் முதலது தலைமையுடையதாம்; இஃதின்றாயின், ஏனையவை யிருப்பதே யில்லையாம்.

தற்காத்தல், தற்கொண்டான்பேணல், சொற்காத்தல் என்னு மூன்றனுள் தற்காத்தலே பெண்களுக் கின்றியமையாத (அத்தியாவசியமான) அழகாம்; அதனினும் மேலாய அழகில்லையாமென்பதுணர்த்தவே, நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப் பிராட்டியார் "காவலுனே பாவையர்க்கழகு-நிறையால் தம்மைக் காக்கும்

காவலே மகளிர்க்கழகாகும்" என்றருளிச் செய்தனர். ஔவையார் காவருனே பெண்களுக்கழகு என்றது, காவருனே பாவையர்க்கழகு என்று கூறியதினுல், நிறையால் தம்மைக் காக்குங் காவல் யௌவனப் பெண்களுக்கு அத்தியாவசியகமாமென்பது நன்கு விளங்கும். பாவையர்-பாவைபோலு மழகுடைய மகளிர். பாவை-பதுமை (பொம்மை).

யௌவனப் பெண்களுக்கு மதிற்காவல், வாயிற்காவல் முதலிய சிறைக்காவலினும், நெஞ்சைக் கற்பின் நெறியில் நிறுத்துதலாகிய சிறைக்காவல்அத்தியாவசியகமாகலின், ஆக்காவல் செய்து கொள்ளுதற்குரிய முறையைத் தம் பெண்களுக்குத் தந்தை தாயர் அத்தியாவசியகமாகக் கற்பித்தல் வேண்டும்; இதனைக் கற்பியாது மற்றையவற்றைக் கற்பிப்பது பயனில்லாத செயலாம். சீதை, தமயந்தி முதலாயினேர் சரித்திரங்களைப் படித்துப் பார்ப்போமாயின், அவர்கள் நிறையால் தம்மைக் காக்கும் காவலையுடையவரா யிருந்தனரென்பது நன்கு விளங்கும்

"இல்லா ளகத்திருக்க வில்லாத தொன்றில்லை
இல்லாளு மில்லாளே யாமாயின்—இல்லாள்
வலிகிடந்த மாற்ற முரைக்குமே லவ்வில்
புலிகிடந்த தூறாய் விடும்."

என்று ஔவையார் மூதுரையில் கூறியிருப்பது நிறைக்காவலுடைய மகளிரையும், அஃதில்லாத மகளிரையும் உணர்த்துவதாம். நிறைக்காவலுடைய மகளிருள்ள வீட்டில் இல்லாதது ஒன்றுமில்லையாம்; அஃதில்லாத மகளிருள்ள வீட்டில் உள்ளது ஒன்றுமில்லையாம்; அவ்வீடு புலிதங்கியிருக்கும் புதர்போல்வதாம். நிறைக்காவலில்லாத மகளிர்க் கிலக்கணம், அவர் தங்கணவர்க் கடங்காது பேசுதலாம்.

நிறையால் தம்மைக்காக்கும் காவலையுடைய மகளிர்க் கிலக்கணம் கற்புடைமையாம்; அஃதாவது அவர்கள் அறிவு ஆசாரங்களைத் தமது கணவர் வாயிலாகவேனும், தாய்தந்தையர் வாயிலாகவேனும், செவிலி (வளர்த்ததாய்) வாயிலாக வேனும், சான்றோர்வாயிலாகவேனும் கற்றெழுகு மொழுக்கமாம். இவ்வொழுக்கமுடையவர் நிறைக்காவலை யுடையவராயிருப்பது நிச்சயமாம். ஒவ்வொரு தாய் தந்தையரும் தம்பெண்களுக்குக் கற்புடையவராயிருக்கக் கற்பித்துவருவாராயின், காலக்கிரமத்தில் பெண்கள்

யாவரும் நிறைக்காவலுடையவரா யிருந்து, உலோகோபகாரமாய செயல்களைச் செய்து வருவாரென்பது தவறுததாம்.

முற்காலத்தில் தேவராதனென்றொரு முனிவரிருந்தார்; அவருடைய மனைவி கற்பிற்கரசி. அம்முனிவர் தமது மனைவியின் கற்பினையாராய்ந்துணர்தற்பொருட்டு, இராக்கதவடிவங்கொண்டு வந்து, அவ்வம்மையாரைப் பலாத்காரமாகத் தூக்கியெடுத்துச் சென்று, நூறு யோசனை விஸ்தீரணமுடைய ஒரு மடுவின் கரையிலிறக்கி, தான, சாம, பேத, தண்டமென்னும் நால்வகை யுபாயங்களால் புணரமுயன்றனர்; அதற்கு அவ்வம்மையார் சிறிதுஞ் சித்தங் கலங்கா துறுதியாயிருந்தனர். அதுகண்டு அவ்விராக்கத வடிவ முனிவர் அவ்வம்மையாரைக் கீழே தள்ளிப்புணர முயன்றார்; அதற்கவ்வம்மையார் சிறிது மச்சமுறாது, தமதிரண்டு கரங்களையும் சிரசின் மீது தூக்கிக்குவித்து "ஓ! தருமதேவதையே! யானிதுகாறும் மனம் வாக்குக் காயமென்னும் திரிகரணங்களாலும் ஒருதவறுமின்றி யென் பர்த்தாவிற்குப் பணிவிடை செய்து, கற்புடையவளா யிருந்த துண்மையாயின், என்னுடம்பு கால்முதற் கொண்டு மார்பு பரியந்தம் கல்லாகக்கடவது" என் றுரக்கக்கூவினர். அவ்விராக்கதன் அவ்வம்மையார்மீது விழப்போம்போது, அவரது தேகம் கால்முதற்கொண்டு மார்பு பரியந்தம் கல்லாய் விட்டது. அத்தேவராத முனிவர் தம்முடைய மனைவியின் கற்புடைமையைக் கண்டு வியந்து, இராக்கதவடிவத்தை யொழித்துத் தமது நிஜவடிவத்தை அவ்வம்மையார்க்குக் காட்டி, அனுக்கிரகஞ் செய்தாரென்று பாரதம் விராடபர்வத்திலுள்ள கதையை நன்கூன்றி நோக்குவோமாயின், "காவலுனே பாவையர்க் கழகு" என்பது இனிது விளங்குவதாம்.

மநுதர்ம சாஸ்திரம்.

"மாதர்கள் தங்களைத் தாமே காத்தல்வேண்டும்; அதுவே அவர்களுக்குச் சிறந்த காவலாகும்; சிறந்த காவலரை வைத்துப் புறத்தே போகவிடாது வீட்டிலேயே நன்றாகக் காத்தாலும் அதனாலவர்கள் காக்கப்படுவதில்லை"

திருக்குறள்.

"சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்,
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை."

மணிமேகலை.

"கன்னிக் காவலுங் கடியிற் காவலும்
தன்னுறு கணவன் சாவுறற் காவலும்
நிறையிற் காத்துப் பிறர்பிறர்க் காணது
கொண்டோ னல்லது தெய்வம் பேணுப்
பெண்டிர்தங் குடியிற் பிறந்தா ளல்லள்."

இப்பிரயோகங்கள் இங்கு நன்குணர்தற் பாலனவாம்.

குசேலோபாக்கியானம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பசுக்களை மேய்த்துவரும் நாளில் ஒருநாள் பலபலமாதர் கூட்டத்தோடு திருவாய்ப்பாடியை யடைந்து, தந்தை வசுதேவரை விழுங்குகின்ற மலைப்பாம்பைக் காலால் மிதித்தொழித்து, மீண்டுங் காட்டையடைந்து அங்குக் கோபிகைகளை யபகரித்துச் சென்ற சங்கசூடனை வதைத்து, (அவனிடத்திற் கவர்ந்த) இரத்தினத்தைத் தமையனாகிய பலராமனுக்குக்கொடுத்து, நாரதமுனிவர் சொல்லால் கம்ஸனனுப்பக் குதிரைவடிவாய் வந்த கேசியென்னு மசுரனையும் மற்றவரையும் கொன்று, அக்கம்ஸன்வசிக்கும் வடமதுரையையடைந்து, ஆடைதரமறுத்த வண்ணானை யமனூர்க் கனுப்பி, ஆபரணந்தந்தவனுக்கு அழகைத்தந்து, அன்போடு மலர் மாலையணிந்தவனுக்குப் பரமபதந்தந்து, சந்தனக்குழம்பளித்த கூனிபை அழகியதையலாக்கி, உடனே ராஜசபையிற்சென்று, அங்கெதிர்த்துவந்த குவலயாபீடமென்னும் யானையையும் சாணூரன் முஷ்டிகனென்னும் மல்லிருவரையும் நாசமாக்கி, கம்ஸனை இவ்வுலகத்தில்லாமற்செய்து, உக்கிரசேன மகாராஜனை வடமதுரைக்கரசனுக்கி, உபநயன விவாக முதலிய சடங்குகளைத் தந்தை செய்விக்கச் செய்துகொண்டு, சாந்தீபமுனிவரிடத்துச் சகல கலைகளையு மோதியுணர்ந்து, பஞ்சஜநனென்னு மாக்கனைக்கொன்று, அவனெலும்பைச் சங்கமாக்கிக்கொண்டு, அவன் பிரபாச தீர்த்தத்திற் கொன்ற சாந்தீபமுனிவர் புத்திரனைப்படைத்து, அவர்பத்தினியார் முன்நிறுத்தி, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபியரைத் தேற்றும் பொருட்டு உத்தவனையனுப்பி, அழகிய தையலான

கூனியோடு கூடியின்புற்று, திருதராஷ்டிரனுக்கு நல்லறிவு புகட்ட அக்குரூரனையனுப்பி, சராசந்தன் தோற்றோடு மாறு அவனுடன் பதினேழுமுறை யுத்தஞ்செய்து, காலயவனன் வட மதுரையைப் போர்செய்ய வளைத்துக்கொண்டமை பற்றிக் கடல் நடுவே துவாரகையென்னும் நகரையுண்டாக்கி, போர்செய்ய மாட்டாதவன்போல விரைந்தோடி முசுகுந்தனுறங்குகின்ற ஒரு மலைக்குகையுள்ளே நுழைந்து, அம்முசுகுந்தன் கோபப் பார்வையால் அக்காலயவனனை நீறாகச்செய்து, பலராமனோடு துவாரகைக்குச்செல்லும்போது போர்செய்யவந்து வளைத்துக் கொண்ட சராசந்தனுக்குப் பயந்தவன்போலப் பலராமனோடு அங்குள்ளதோர் மலைமீதேறி, அங்கு நெருப்புவளைத்துக்கொண்ட தற்காகச் சிறிதுங்கலங்காது விரைவாக அம்மலையினின்றுங் குதித்துத் துவாரகையையடைந்து, விதர்ப்பநாட்டரசன் செல் வப் புதல்வியாகிய உருக்குமணிபிராட்டியார் தமது தமையனாகிய உருக்குமியின் சொற்குப்பயந்தனுப்பிய தூதன் கூறியதைக் கேட்டு உடனே தேர்மீதேறி விதர்ப்பதேசத்திற்குச்சென்று, அங்குத்துர்க்கையின் திருவடிகளைவணங்கி ஒருமலர்ச்சோலைக்க ணிருந்த உருக்குமணி பிராட்டியாரை யெடுத்துத் தேர்மீது வைத்துக்கொண்டு எதிர்த்துவந்த அரசர்களைத் தோல்வியுறச் செய்து,உருக்குமியினதுகுடுமியை யரிந்தொழித்து, பின் துவார கையையடைந்து, உருக்குமணிபிராட்டியார்பெற்ற பிரத்தியும்நன் ஓரசுரமாபையால் மீன்வயிற்றடைந்து, இரதிதேவியெடுத்து வளர் க்கவளர்ந்து, அவளுடன் கூடி யின்புற்று வருவதறிந்த சம்பரா சூரன், அவனைச் சிறைசெய்ய, அவனைச் சிறையினின்று நீக்கும் பொருட்டு, அவ்வசுரனைக்கொன்று, பின்சத்திரா சித்தென்பவன் சூரியனிடத்துப் பெற்றுச் பிரசேனனிடத்துக் கொடுத்த சமந்தக மணியை யொருசிங்கம் கவர்ந்துகொண்டதையும், அச்சிங்கத்தி னிடத்தினின்றும் அம்மணியை யொருகாடிகவர்ந்து ஒருமலைக் குகையிற் சென்றதையு முணர்ந்து, அக்குகையில் சென்று (காடி வடிவாயுள்ள அச்) சாம்பனைப்போர்செய்து கொன்று அவன் மகளாகிய சாம்பவதியையும் சமந்தகமணியையுங் கைக்கொண்டு வெளிவந்து, அம்மணியைச் சத்திராசித்துவிற்குக் கொடுத்து, அவன் புத்திரியாகிய சத்தியபாமையை மணந்து, பின் பாண்டவர் துன்பமொழியுமாறு அவர்களிடத்திற் சென்றிருக்கும்போது, சததந்வா மாமனாகிய சத்திராசித்தை யுறங்கும்போது கொன்று

அவனிடத்திருந்த சமந்தகமணியை யபகரித்துக்கொண்டானென் றுணர்ந்துசென்று, அவனை இயமனூர்க்கனுப்பி, அக்ரூரன் சமந்தகமணியோடுவந்துகண்டதற்குவந்து, அம்மணியையும்அதுதரும் பொற்குவியல்களனைத்தையும்சத்தியபாமைக்குக்கொடுக்கக் கடவா யென்று அவனுக்கேகொடுத்து, பின் சுபத்திரையை அருச்சுனனுக்கு விவாகம்புரிவித்து, இந்திரப்பிரஸ்தத்தையடைந்து அருச்சுனனோடு காட்டுக்குச்சென்று வேட்டையாடும்போது, காளிந்தியைக் கூடிக்களிப்புற்றுத் துவாரகையை யடைந்து,பின் அவந்திதேசத்தரசன் புத்திரியாகிய மித்திரவிந்தையை யெடுத்துத் தேர்மிசைவைத்துக்கொண்டு, எதிர்த்துவந்த துரியோதனன் முதலாயினோரை அஞ்சி நிற்கப்போர்செய்து வென்றுபின், கோசலத்தரசன்புத்திரியாகிய சத்தியென்னும் நப்பின்னைப் பிராட்டியாரைப் போர்க்குரிய விடையேழையும் தழுவிவென்று கூடிப் பின், கேகயத்தரசன் புதல்வியாகிய பத்திரையைப் பாங்காகக் கூடி, பின் மத்திரதேசத்தில் மச்சயந்திரத்தைக் குறிதவறு தெய்து இலக்கணையைக் கடிமணஞ்செய்து, பின் நரகாசுரனைக் கொன்று வாசவனது மனக்குறையை யொழித்து, நரகாசுரன் நகரத்துப் பிலவறையில் சிறையாயிருந்த பதினாறுபிரமங்கையரைப் பரிந்து மணம்புரிந்து, சத்தியபாமையின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப் பஞ்சதருக்களை யிந்திரலோகத்திருந்து துவாரகையில் கொண்டுவந்துவைத்து, பின் அளவற்ற மைந்தர்கள் பிறக்க ஆநந்தமடைந்து, பேரனாகிய அநிருத்தனைச் சிறைசெய்த பாணசுரனது கைகளையறுத்தொழித்து, பின் பச்சோந்தியாய்க் கிடந்த நிருக வேந்தனது சாபத்தையொழித்து, பின் காசிவேந்தனையும் வாம்பணைப்பான் (கண்ணன்) யானேயென்று வெளிப்பட்ட பவுண்டரவாசுதேவனையும் இயமனுக்குணவாக்கி, காசியிலிருந்து பகைவன்மகனனுப்பிய பூதத்தைத் துன்புறத்துரத்தி, துரியோதனன்மகளைப் புணர்ந்திருந்தமைபற்றிச் சிறையாயிருந்த சாம்பனைப் பலராமர் சென்று மீட்டுவந்தமை கண்டு பரமாநந்தமடைந்து, நாரதமுனிவர்கண்டு தரிசிக்குமாறு அவர்க்குப் பதினாறுயிரந் திருவுருக்காட்டி, சராசந்தனைக் காலைப்பிடித்துக் கிழித்துக் கொல்லுமாறு அவனோடு போர்புரியும் வீமனுக்கு ஓர் புல்லினை யெடுத்துக் கிழித்துக்காட்டி, நீண்ட காலமாக வருத்தமுற்றிருந்த அரசர்களது சிறையை யொழித்து, தர்மபுத்திரர் இராஜசூய யாகஞ்செய்தபோது அவமதித்துப்பேசிய சேதிதேசத்தரசனாகிய

சிசுபாலனைக் கொன்று, சாலுவனையும் தந்தவக்கிரனையும் அவர் தம்சேனைகளோடு வதைத்து, பின்பார்த்தனுக்குச் சாரதியாயிருந்து, பீஷ்மர் முதலாயினோரைப் பாண்டவரால் மடியச் செய்து பூபாரத்தைக் கழித்து, தர்மபுத்திரர்க்கு அரசுரிமை தந்து, என்னமுக்குக் கந்தையிலிருந்த அவலையுந்தின்ற கண்ணபிரானே! நமஸ்காரம்;

இனி யிமையவர் துதிக்கப்பரியுருவெடுக்கும் எம்பிரானே நமஸ்காரம்;

வேதமுங்காணு விமலனே! நமஸ்காரம்; எல்லாமாயிருப்பவனே! நமஸ்காரம்; கஜேந்திரனைக் காத்த கடவுளே! நமஸ்காரம்; அடியவர்க்கு அவரெண்ணியவற்றை யெண்ணியவாறளிக்கும் இறைவனே! நமஸ்காரம் என்றிவ்வாறு மிகுதியாகத் தோத்திரஞ்செய்து, இருகண்களிலும் நீர்த்ததும்ப, இருகரங்களையும் சிரமீது குவித்து, கண்ணபிரான் எனக்கின்னருள் புரிய இங்கெழுந்தருளுவராவென்று மனநெகிழ்ந்துருகி யிருந்தனர்.

இவ்வாறாகக் குசேலரிருக்கும்போது அவர்க்குந் தரிசனந் தந்தருளுமாறு, வேதப்பொருளாய் விளங்குங் கண்ணபிரான் முடியிலணிந்துள்ள இரத்தின மகுடம் மரகதமலைமீ துதயமான சூரியன்போல விளங்கவும், காதிலணிந்துள்ள இரத்தின மகர குண்டலம் இருபுறமும் ஒளியை வீசி விளங்கவும் தோளிலணிந்துள்ள * அங்கதத்தின் பிரகாசம் மேலெழாநிற்கவும், அந்தப்பிரகாசம் மீழேயும் பரவினாற்போல உத்தரீயம் பிரகாசிக்கவும், நன்மார்க்கம் நடைபெறவும் தர்மம் தழைக்கவும் மக்களனைவரும் மகிழ்வடையவும் மாமறைகளை யருளிச்செய்த திருவாயிலிருந்து சிறிது புன்முறுவல்தோன்றவும், மனம்வாக்குக் காயமென்னும் திரிகரணமும் ஒத்து நிற்கத் தம்மை யிடையறாது வழிபாடுசெய்யும் அடியார்க்கருள் செய்யும் கமலக் கண்களிலிருந்து அருள் வெள்ளம் பெருகாநிற்கவும், சூரியனும் சந்திரனும் இறைவன் இராமாவதாரஞ்செய்து சூரிய வம்சத்தையும் கிருஷ்ணவதாரஞ்செய்து சந்திரவம்சத்தையும் விளக்கியருளிய தன்மையையுணர்ந்து முறையே வலப்பக்கத்திலும் இடப்பக்கத்திலும் வந்திருப்பதுபோல வலக்கரத்திலும் இடக்கரத்திலும் சக்கரமும் சங்கும் விளங்காநிற்கவும், மக்கள் தம்குறை கூறி முறையிடாவண்ணம் அவர்களை நோக்கி நீர் அஞ்சவேண்டாமென்று மேலெடுத்துள்ள அபயாஸ்தமும், நீர் எனது திருவடிக்

* அங்கதம்-வாகுவலயம்.

கன்புசெய்கவென்று தனது திருவடியைக் காட்டுகின்ற வாதாஸ்தமும் அன்றலர்ந்த தாமரை மலர்போல விளங்கா நிற்கவும், திருப்பாற் கடலைத் தேவர்கள் கடைந்தபோது அதிலிருந்து தோன்றிய கௌஸ்துபமணி இலக்குமி வசிக்கும் திருமார்பின் கணிருந்து பேரொளி வீசாநிற்கவும், திருமார்பின்கண் வசிக்கும் இலக்குமி கௌஸ்துபமணிவீசும் வெயிலால் வருத்தமுறு திருக்குமாறமைத்த ஓர் இளஞ்சோலைபோல நறுமணம் வீசுகின்ற துளபமாலை திருமார்பின்கண் தேன்சிந்தி விளங்காநிற்கவும், திருமார்பின்கண் தமது கலங்காத பிரதாபம்போலச் செஞ்சந்தனக் குழம்புப் பொலிவாகத் தோன்றவும், திருவரையின்கண் செம்பொனுடையும் உதரபந்தனமும் பொன்னிரட்டை நாணும் பிரகாசியாநிற்கவும், இரண்டு பக்கங்களிலும் உருக்குமணி பிராட்டியார் சத்தியபாமை முதலிய அஷ்ட மஹிஷிகள் சூழாநிற்கவும், துந்துமியைந்தும் காரும் கடலும்போலப் பேரொலி செய்யவும், தேவர்கள் பூமழை பொழியவும், அரமகளிர் நடநஞ்செய்யவும், அறம் தழைப்பவும், உலகத்தார் மகிழ்வடையவும் வந்து தோன்றினர்.

குசேலமாமுனிவர் இவ்வாறு கண்ணபிரான் தமக்குமுன் வந்து தரிசனந்தந்ததைக் கண்டவுடனே விரைந்தெழுந்து, கரையையுடைத்தெழுகின்ற வெள்ளம் போலவும், தன்தாயின் வரவைக்கண்ட மழவிளங் கன்றுபோலவும், தம்மனமும் பின்னுமாறு விரைவாயோடி, அவர் திருவடியை விரைவாக விழுந்து வணங்கி யெழுந்து நின்று முடிமீது காமிரண்டையும் கூப்பி, அவரை மும்முறை வலம் வந்து அவர் திருவடியின்மீதுவைத்த அன்புபெருகா நிற்கவும், ஆநந்தக்கண்ணீர் ஒழுகா நிற்கவும், பூமியிற் கிடத்திய தண்டைப்போல மீண்டும வணங்கித் துள்ளியெழுந்து யாம் பெருந்தவஞ் செய்திருக்கின்றோ மென்றுகருதி, அவர்க்குச் சிறப்பாகப் பூசைசெய்து பாத்தியமுங்கொடுத்து, அன்புமிக்குச் சுரந்துபொங்க எதிரே நின்று குடந்தக் கூத்தாடி, ஐயனே! உன்னுடைய வருகை பன்கனிருக்கு மிடத்திற்குக் கங்கைவந்ததொத்திருக்கின்றது; உனது தரிசனம் காசி முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்கள், நைமிசாரணிய முதலிய ஆரண்யங்கள், மேருமுதலியமலைகள்என்பனவற்றுள் எதனையாவது அடைந்து நெடுங்கால முணவின்றி, இந்திரியங்களை யடக்கித் தவஞ்செய்

பவர்க்கேயன்றிப் பாவியாகிய வெனக்குங் கிடைத்தது வியப்பாகவே இருக்கின்றது; ஐயனே! வேதநான்கும் ஓலம் ஓலமென்று அளவற்றகாலங் கதறி வாயிளைத்தும் காண்டற்கருமையாய உனது தரிசனம் இருவினைவயமாய் நின்று கலங்கி, செய்வதிது தவிர்வதிது என்றுணராதுமயங்கியிருக்கின்ற அறிவிலியாகிய அடியேனும் தரிசிக்கக் கிடைத்தது புதுமைபாகவே யிருக்கின்றது.

பெருந்தவப் புண்ணிய முடையார் எப்போது இறைவன் நமக்கு இன்னருள்செய்ய எழுந்தருளுவானோ வென்றெதிர் பார்த்து நிற்க, மனக்களங்க முடைய வென்னை யொருபொருளாகக் கொண்ட உனது கருணையை எண்ணியளவிடுவதாமோ? வேதம் நான்கும் அவற்றையுணர்ந்த பிரமனும் காணாத இக்காட்சியைத் தரிசிக்கப்பெற் றுபசாந்தமடைந்தவர் விரும்புகின்ற பேரின்பத்தையடியேனு மடைந்தனன்; என்னிடத்திருந்து நீ பெறுதற் குரியபொருள் யாதிருக்கின்றது; வையத்து வாழ்வாரிடத்து வான்பெறும் பொருளு மிருக்கின்றதோ? தேவ தேவனே! நீ அடியேனது தீமை மிக்க சித்தத்தினிடத்து வைத்தற் பொருட்டே நின் திருப்பாதத்தைக் காளிங்கனென்னும் சர்ப்பத்தின் றலைமீதுவைத்து நடித்தும், சகடா சுரனை யுதைத்தும், (இராமாவதாரத்தில்) பாலைவனத்தில் நடந்தும் முன்னர்ப் பழக்கினை யென்று, இன்றடியேனறிந்து கொண்டனன்; இழிதகைமையுடைய அடியேனது மனத்தில் உனது அம்போருகப்பாதத்தை வைத்தால், அது (இராமாவதாரத்தில் கல்லை மிதித்துப் பெண்ணாக்கிய) முன்னைப் பழக்கத்தால் சகிப்பதாம்; ஆயினும், என் தாய்மாருடைய கைகளில் (பிடிக்கும்போது) அப்பாதத்தின் வெப்பம் படுமேயென்று மிகவும் அஞ்சுகின்றனனென்று பற்பலவாறுகத் துதிசெய்து, தழுலிவிட்ட வெண்ணெயும் கருங்கலென்று கூறுமாறு மனங்கசிந்துருகா நிற்க அவர்க்கெதிரே நின்றனர். அவ்வாறு நின்ற குசேலமாமுனிவரைக் கண்ணபிரான் நோக்கிக் கருணைமிக்குப் பெருந்தவ முனிவரே! நீர்விரும்பியது யாது? அதனைக் கூறுவீராக வென்று கூறியருளினர். அதுகேட்டு, அப்பெருந் தவமுனிவர் அடியேன் கடைத்தேறினேனென்று கூறி, கைகளிரண்டனையும் முடிமீதுவைத்துக் குவித்து வணங்கி, அறிஞர் விரும்பாத இக்கொடிய செல்வம்

அளவிடற்கரிய பிறவிகளுக்குக் காரணமாம்; செவ்வையாக ஆராய்ந்து நோக்கினல் இன்பத்தையெள்ளளவாகவேனும் இது தருவதில்லையாம்; நாடோறும் மனம் வாக்குக் காயமென்னுந் திரிகாணங்களையும் உன்திருவடியினிடத்துச் செலுத்தும் நாயடியேன் உன்னடியாரது பாதங்களை வணங்கிக் கடைத்தேறுவதொழிந்து, இக்கனுப்போன்ற செல்வப்பெருக்கி லாழ்ந்தோகளிப்படைந்து வாழ்நாளைக் கழிப்பேன்; முன்னரே இது வேண்டாமென்று வெறுத்துக் கோபித்துக் கொள்ளாதிருந்த செல்வத்தைப் பின்னர்க்கொள்ளுவேனுயின், யான் பேரறிவுடையவனுவனே? அதுவேயுமன்றிக் கொண்டவிரதத்தையும் அழித்தவனுவேன்; ஞானிகளது நகைக்கும் நாணுது நடப்பவனுவேன்; குளத்தில் குளிக்க இறங்கினவன் அதிலுள்ள சேற்றை வாரித் தன் மீது பூசிக்கொள்ளுவானே? காலிலுள்ள பொன்விலங்கைக் கழற்ற முயன்றவன் இரும்பு விலங்கைப் பூண்டு கொள்வானே?

ஆதலால், ஐயனே! எனக்கு இவ்வதித்தியசெல்வம் வேண்டாம்; முன்னிருந்தவறுமையே இன்னும்வேண்டும்; அடியார் விரும்புவனவற்றை யளித்து, அவரைக்காக்கும் நீ தயவுசெய்து, என்கருத்தை நிறைவேற்றுதல் வேண்டு மென்று கூறினர்.

எழுதருமறைகட் கெட்டாத இறைவனுைய கண்ணபிரான் குசேலர்கூறிய வனைத்தையுங்கேட்டுப் புன்னகைபுரிந்து, நீர் செல்வத்தை விரும்பாது தரித்திரத்தை விரும்பிக்கேட்பதற்குக் காரணம்யாது? அதனைக் கூறுவீராக என்றனன்.

அதற்குக் குசேலர் ஐயனே! அக்காரணம் முன்படியேன் செய்தவிண்ணப்பத்தாலே வெள்ளிடை மலைபோல விளங்கிக்கிடந்தது, நினைத்தல் முதலிய வெல்லாவற்றையும் இயல்பாகவேயறியும் நீ ஒன்றுமறியாதவன்போல என்னை வினவுதல் மாட்சிமையுடையதாமோ? ஐயனே! உனது திருவடித் தியானஞ்செய்து வாழ்நாளைக் கழியாநிற்குமெனக்கு இச்செல்வம் பெருந்தடையாய் வந்துசேர்ந்தது; இங்கு இச்செல்வத்தைப் பாதுகாத்து, உலகவாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, மனவருத்தமுடையவனுக நான் வாழ்நாளைக் கழித்தல் நலமுடையதாமோ? எம்பிரானே! நீ யெனக்குக் கருணைசெய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து, அவரது திருவடியில்விழுந்து வணங்கினர்.

அப்பொழுது கண்ணபிரான் குசேலமுனிவரை நோக்கி, மறைமுனிவரே! நீர் மனம்வருந்துதல் வேண்டாம்; கவலையனைத்தையும் விடக்கடவீரென்று கூறி, அவருடம்பினைத்தடவி, நீர் சிந்தையும் மொழியும் செலலா நிலைமையதாய அந்தமிலின்பத்தை யடைவீரென்றருள்செய்து, முனிசிரேட்டரே! யான் உமக்குப் பெருஞ்செல்வத்தையளித்தது உம்மைச்சேர்ந்தவர்கள் பொருட்டேயாம்; உம்முடைய மனம்போல அவர்களது மனமும் துறவினையுடையதோ? உம்மைச் சார்ந்துள்ள மனைவிமக்கள் முதலாயினோர் வறுமையால் துன்பமடைந்திருத்தல் தகுதியுடையதாமோ? அச்செல்வம் கிடைத்தமையை யெண்ணி மனங்கலங்குதல்வேண்டாம்; எம்மையிடைவிடாது பூசிக்கும் முனிவரே! மெய்ப்பொருளை யறிந்தமேலோர் இல்லறம் துறவறம் என்னுமிரண்டனுள் எவ்வறத்திலிருப்பாராயினும் பொய்ப்பொருளை விரும்புவாரோ? விரும்பாரன்றே? அவர்தம்மை அப்பொய்ப் பொருளாயினும் வந்து தன்வசத்ததாக்குமோ? ஆக்காதன்றே? அப்பொய்ப்பொருள்எப்போதும் அசத்தேயாம். மருந்துடன்மந்திரமுடையாரைப் பாம்பின் விஷம் யாது செய்வதாம்? சூரியனை யிருட்கூட்டம் யாது செய்வதாம்? ஒன்றும் செய்யாவன்றே? ஆகலால் உம்மை இப்பெருஞ்செல்வம் யாதுசெய்வதாம்? ஒன்றும் செய்யாது. நீவிர் உமது நிலையினின்றுந் தவறாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையராய் நிற்பீர்க. மெய்யுணர்ந்தோர் தமக்குரிய செயலைச் செய்யும்போது யாதொரு மாறுபாடுமின்றித் தாமரை யிலைமீதுள்ள தண்ணீர்போலப் பற்றில்லாதிருப்பர்; எம்மை வழிபாடுசெய்யுமுமக்கு இச்செல்வத்தால் பந்தமுண்டாகாது; நீவிர் இவ்வுலகில் நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்து முடிவில் எமது பரமபதத்தையடைந்து இன்பமடைய உமக்கு வரங்கொடுத்தோம். தவத்தாற் சிறந்த சற்குண முனிவரே! நீவிர் இப்பெருஞ் செல்வத்தோடு சிறப்புட னிருப்பீராக; நீவிர் செல்வம் வேண்டாமென்று அதனை யிகழ்வீராயின், நமது மனைவியாகிய இலக்குமியை யிகழ்ந்தவராவீர்; நீவீர் இகழுவதற்கஞ்சி அவ்விலக்குமி நீங்குவாளாயின், யாமும் உம்மைவிட்டு விலகுவோமென்று பலவார்த்தைகளை அவர் மறுத்துப் பேசாவாறு கூறி, அவர்க்கனுக்கிரகஞ்செய்து, மறைந்துபோயினர்.

பரிச்சித்து வேந்தே! உலகத்தில் எவர்க்கேனும் தெய்வ பலத்திற்குச் சமமாயபலமும் இருக்கின்றதோ? இல்லையன்றோ? கண்ணபிரான் தமக்கருள்செய்து மறைந்தவுடனே, குசேலமா முனிவர் வாட்டமற்ற மனமுடையவராய், எம்பெருமான் தந்திருவுள்ளத்தெண்ணியது இவ்வாறேவென்று கருதி, நீரிலிருக்கும் சடை அந்நீரைப் பற்றாதிருப்பதுபோல, பிரபஞ்சத்தொடர்பையடைந்தும் அதனைச்சிறிதும் பற்றாதவராய், கண்ணனிணையடிகளை யிடைவிடாது தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்து, நெடுங்காலமின்பமாக வாழ்ந்து, முடிவில் விண்ணவர் மலர்மழைபொழிந்து வாழ்த்தப் பரமபதத்தையடைந்து, திருமாலின் சேவை செய்து, பரமாநந்த மடைந்தனர்.

இந்நூற் பயன்.

அரசரேறே! இக்குசேலமா முனிவரது கதையை யெழுதி வைப்பவரும், அன்போடு கேட்பவரும், எழுதிய புஸ்தகத்தைப் பூசிப்பவரும், படிப்பவரும் பெருஞ்செல்வமடைந்து, சந்ததி விர்த்தியாக வாழ்ந்து, நல்லுணர்வடைந்துபின் பெருங்கதியடைந்துவாழ்வார்களென்று கூறி, குசேலர் சரிதத்தை முடித்தனர் சுகமுனிவர்; இக்கதையை யன்பாய்க் கேட்டுவந்த பரிச்சித்து மகாராஜன் அம்முனிவரது பாதகமலங்களை ஆர்வத்தோடு வணங்கியெழுந்து, ஐயனே! யானிக்கதையைக்கேட்டு ஆநந்தமடைந்தேனென்று கூறினான்.

முற்றிற்று.

“மன்னு மாமறை வாழி மறைபவர்
பன்னு மான்முகில் வாழிநற் பார்த்திவர்
மின்னு நீதியும் வாழி மிகுநல
மென்னு மிக்கதை யின்றமிழ் வாழியே.

கடமை.

மனிதன் தன்னோடு பிறருடைய நன்மையுங் கருதியே வாழ வேண்டியவனாகின்றான். ஒருவன் எந்நிலையி லிருந்தாலும் தான் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாதிருத்தல் இயலாது. நாம் நம் கடமையைச் ‘செல்லும் வாயெல்லாஞ்செய்’ தல் வேண்டும்.

மனிதனுடைய சிறந்த கடமையாவது ஜேம்ஸ் ஆலன் கூறுவதுபோல அகங்காரத்தை அடக்கி இதய சிங்காதனத்தில் மெய்ப்பொருளை வீற்றிருக்கச் செய்தலேயாகும். இக்கடமையைச் செலுத்தியவர்களே தமது பிறப்பினுலெய்தும் பலனைப் பெற்றோராவர்.

கடமை என்பதொன்றே நம்மை மிருகத்தினின்றும் மேம்படச் செய்யும் நற்செய்கைகளுக் கெல்லாம் அடிப்படையாயுள்ளது. கடமை என்பது பொதுவாக நல்ல எண்ணத்தினுல் வருஞ் செய்கையைக் குறிக்கும்; அதுதான் செய்பவனுக்கும் பிறர்க்கும் இன்பம் பயத்தலின் வைத்து அறியப்படும் "கடனென்ப நல்லவை யெல்லாம்" என்ருர் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரும்.

பிரபஞ்சமே சகலருடைய நன்மையின் பொருட்டு மாறுதலில்லாத சில விதிகளை அனுசரித்து நடப்பதாயின், நாமும் அங்ஙனமே மாறுதலில்லாத சில ஒழுக்க முறைகளை அனுசரிக்க வேண்டியது அவசியமன்றோ? நம்மிடத்துப் பொருள்களுள் தீயனவற்றினின்று நல்லனவற்றைப் பகுத்தறியும் ஆற்றல் அமைந்திருப்பவும் அதை எப்பொழுதும் நன்குபயன் படுத்தாது போவதும் விசனிக்கத்தக்கது. அந்தோ! நாம் அங்ஙனம் பயன் படுத்தாது மனம்போன போக்கெல்லாம் போய் அற்பலாபத்தை உத்தேசித்து அனைவர்க்கும் துன்பத்தையும் விளைத்து நம்மையும் பலவீனப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றோம். ஆனுலும் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் கடவுள் அங்ஙனம் ஒரேபோக்காய்ச் சுயநலப் பிரியர்களை விட்டுவிடுவது மில்லை. "பிறந்தா ருறுவது பெருகிய துன்பம், பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்" ஆதலின் இந்தச் சரீரத்தைக்கொண்டு பலர்க்கும் எவ்வாற்ருனும் நன்மையே புரிந்து, முடிவில் கடவுளோடு இரண்டறக்கலத்தல் வேண்டும். இதனையே சகல சமயாசாரிகளும் வற்புறுத்தி இருக்கிருர்கள்.

"அனைத்தினும் சிறந்தவன் மனிதன், மனிதனிலும் சிறந்தது மனம்" அத்தகைய மனம் நம்மிடத்திருப்பதினுலே மிகப்பரிசுத்தமா யிருக்கும் அன்பைப்பற்றியே இடைவிடாது சிந்தித்து அதன் மயமாகவே நாம் மாறும்படி இன்றியமையாத காரியங்களையெல்லாம் இயற்றவேண்டும். நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் சரீரமோ ஓர் அற்புத இயந்திரமாகவே இருக்கிறது. அதைக்கொண்டு

தெய்வமாகவும் அல்லது மிருகமாகவும் மாறலாம். உலகத்திலுள்ள துன்பத்தை இயன்ற அளவு குறைப்பதற்கும், இன்பத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கும் நம்முடைய காசரணுதிகள் பயன்படவேண்டும். அங்ஙனம் செய்வோமானால், நாம் மனிதரேயாயினும், ஒழுக்கத்தினல் தெய்வமாகவே கருதப்படுவோம்.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானு
றையுந், தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்" குறள்.

நம்மிடமுள்ள அருமையான சக்திகளை யெல்லாம் அனைவர்க்கும் நலம் தரும்படியான மார்க்கத்தில் பிரயோகிப்பதே நமது கடமையாகும். அது தேக மனோபலங்களை அதிகப்படுத்தவும், நல்லொழுக்கத்தை நிலைநிறுத்திக் காக்கவும், கேவலமான காரியங்களைச் செய்யவொட்டாது தடுக்கவும் வல்ல ஓர் சாதனமாயிருக்கிறது.

தன் சக்தியைச் சரியான வழியில் செலுத்துபவன் ஒரு சிறிய வேலையையும் அற்பமென்று அலக்ஷியஞ் செய்யாது "செய்வன திருந்தச்செய்" என்ற ஔவையார் மொழிக்கு இலக்காவான். செய்யவேண்டியவற்றை முழுமனதோடும் செய்யாதிருத்தல் தனக்கும் பிறர்க்கும் இயற்றிய குற்றமாகவே முடியும். உதாரணமாக, ஒருபெரிய நதியின்மேல் பாலம் ஒன்று பலமாய்க்கட்டப்படாமல் பார்வைக்கு மாத்திரம் அழகாயிருப்பின், அது அநேகர்க்கு ஆபத்தாய் முடியும். அதோடு கட்டினவனும் தண்டிக்கப்படுவானன்றோ? ஆகவே, பணலாபத்தைக் கருதாது ஊக்கத்துடன் ஒரு செயலை முடித்துவிட்டால், அதனல் பெறப்படும் மகிழ்ச்சியே பணலாபத்தினும் பல மடங்கு சிறந்த லாபமாகும்.

பசியென்னும் பிணியை ஒழிப்பதற்காகப் பணஞ்சேகரிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமே கடமை யெனக்கருதலாகாது. உலகப் பொருள்களைச் சேர்த்து வைக்க விரும்பும் சில சுயநலப்புலிகள் சம்பளத்துக்குத் தகுந்த வேலை செய்யவேண்டுமெனக் கருதுவதும் மடமையேயாகும். ஒரு ஆலங்கன்று நால்வகைச் சேனைகளும் தங்குவதற்குரிய பெரிய மரமாக வளர்வதற்குமுன், மழை வெயில் முதலியவற்றால் அதிகக் கஷ்டப்பட வேண்டுமென்று அஞ்சுவதும் உண்டோ? இவ்விதமாகக்கடமையானது நமது அனுபவம் சக்தி முதலியன அதிகப்படுவதற்கு ஏற்பட்ட ஒரு கல்விச் சாலையாமென்று நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். பின்வரும்

சில விதிகளைக்கவனித்தால், அக்கல்விச்சாலையில்தெரிந்துகொள்ள ள வேண்டிய விஷயங்களை மிக எளிதில் கற்றுக்கொள்ளலாம்.

1. வினைத்திட்பம் (Earnestness):—அஃதாவது கையிலுள்ள வேலையில் முழுமனதையும் செலுத்தல். இது ஒரு காரியத்தைக் கடைபோக முடித்தற்கு இன்றியமையாதது. எத்தேசத்தும் எக்காலத்தும் இதனையுடையான் எண்ணியாங்கு எதனையும் முடித்தற்கு வல்லவனாவான்.

"வினைத்திட்ப மென்ப தொருவன் மனத்திட்பம்
மற்றைய வெல்லாம் பிற" திருவள்ளுவர்.

2. மகிழ்ச்சி (Cheerfulness):—தன்வேலையில் மனமகிழ்ச்சியுள்ளவன் பலராலும் விரும்பப்படுவான்; ஒருவராலும் வெறுக்கப் பட மாட்டான். ஊழையும் உப்பக்கங் காண்பான்; எப்படி? உலைவின்றித் தாழாது உஞற்றுபவனாதலின்.

3. ஊக்கம் (Enthusiasm):—இது நமது அற்புத இயந்திரத்தை ஓட்டும் நீராவியாகும். இது ஒருவனுக்குப் பல வேலைகளையும் திருத்தமாகச் செய்யும் ஆற்றலைக்கொடுக்கும். மனப்பாங்கே ஒரு வேலையின்முடிவைத் தீர்மானிப்பதாகலின், தன் வேலையில் ஊக்கமில்லாதவர் அவமானமே அடைவரென்பது திண்ணம்.

4. சாமர்த்தியம் (Skill):—எந்த வேலையை எங்ஙனம் எப்பொழுது செய்தால் முழுப் பிரயோஜனத்தையும் அடையலாமென்று தெரிந்து கொள்ளும் சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவன் உலகத்தில் மிகவும் உன்னத நிலைக்குவருவான்.

"ஞாலங் கருதினுங் கைகூடுங் காலங்
கருதி யிடத்தாற்செயின்." பொய்யாமொழி.

5. தற்சார்பு (Self-Reliance):—தமது சக்திகளுள் நம்பிக்கை வைத்தல். இக்குணம் அநேக நற்சாக்ஷிப்பத்திரங்களினும் சிறந்தது. நீ உன்னைப்பற்றி வைத்திருக்கும் மதிப்பே உலகத்தார் உனக்குக் கொடுப்பதாகும்.

6. தோற்றம் (Good appearance):—நீ உனக்கு வைத்திருக்கும் மதிப்பை (Self respect) உன்தோற்றம் காட்டுகிறது. தேகத்தைக் கவனியாதவன் மனத்தையுங் கவனியான். உடல் மாசை நீக்காதவன் உள்மாசை எங்ஙனம் நீக்குவான்? கால்வாய் தாண்டாதவன் கடல் தாண்டுவது எங்ஙனம்? வறுமை சுத்தமுடைமைக்கு இடையூறாகாது.

7, தக்க அலுவலைத் தெரிந்தெடுத்தல்:—(Choice of a suitable calling) நமது தேக நிலைமைக்கும் மன நாட்டத்திற்கும் தகுந்த வேலையை ஜீவிய காலத்திற்கு வைத்துக்கொள்வதே எவ்விதத்திலும் சிலாக்கியமானது.

8. தேக சௌக்கியம்:—இயந்திரம் செம்மையாக இருந்தாலன்றோ வேலை செவ்வனே நடக்கும். 'சுவரை வைத்தன்றோ சித்திரம் எழுதவேண்டும்' 'உடம்பினுள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்' 'உடம்பதனையானிருந்து ஓம்புகின்றேன்' என்றார் திருமூல நாயனாரும். ஆதலால் நாமும் தேகத்தைப்பேணுதலைப் புறக்கணியாது தேக சௌக்கியத்தை முற்றுமடைய விரும்புவோமானால் நல்வழியில் நடத்தலே அதற்குச் சாதனமென்பதை மறக்க மாட்டோம்.

9. உயர்வுள்ளவர்:—(Setting your working standards high) நீ தினந்தோறும் செய்யும் வேலை உனது ஒழுக்கம் என்ற கட்டடத்தைக் கட்டுவதற்கு உரிய செங்கலாகும். 'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வு உள்ளல்' என்பது பொய்யாமொழி. எப்பொழுதும் மேன்மையால் நடக்கப்பழகிக் கொள்ள வேண்டும். உயர்ந்த நோக்கமுள்ளவன் தினசரி வேலைகளை மிக நன்றாய்ச் செய்வானென்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆகையால் மேலே காணப்படுகிற ஒன்பது பகுதிகளையும் நன்கு ஆராய்ந்து ஒருவன்சரிவர நடப்பானானால், அவன் மேலான இன்பத்தை அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை.

நெல்லை-மாணிக்க வாசகன்.

பத்மினி.

(முன்தொடர்ச்சி.)

தன்னுடைய போர்வீரர்கள் அநேகர் மாண்டமையின் பகைவரை எதிர்த்து நிற்பது அசாத்தியமெனத் தோன்றி சமாதானத்துக்கு எற்பாடு செய்தான். அலாவுடீன் சமாதானத்துக்கு வழிகொடுத்தால் அநேக பொன் நாணயங்கள் முசல்மான்களுக்குக் கொடுக்க எற்பாடு செய்யப் படுமென்று தூதர்கள் மூலமாக அலாவுடீனுக்குத் தெரிவித்தான். சமாதானம் செய்யப் பீமன் சிங்

கிற்குச் சற்றேனும் மனமில்லை. இதைவிட உயிரைத் துறப்பது சிரேஷ்டமென வெண்ணங் கொண்ட பீமசிங்கென்பவன் தன் மேல் அதிக நேசமும் விசுவாசமும் வைத்துவந்த குடிகளின் நிமித்தம் சமாதான ஏற்பாடு செய்ய இணங்கினன். துராத்மாவான அலாவுடீன் என்பவன் எவ்வித நியாயமான சமாதானத்துக்கும் ஒத்துவரவில்லை. "இராஜபுத்திரர்களுக்குச் சமாதானம் வேண்டுமானல் அதற்கு ஒரே மார்க்கமுளது. அது என்னவெனில் பத்மினி இராணியைத் தனது காம இச்சையைத்தீர்க்கும் வண்ணம்தனக்குத் தத்தம் செய்து விடுவதே. இதுவன்றி வேறுமார்க்கமில்லை" என்று அலாவுடீன் விடை கூறி அனுப்பினன். இவ்வித அவமானத்திற்கு இராஜ புத்திரர்கள் உட்படுவார்களா? படார். ஆகவே மறுபடியும் சண்டை ஆரம்பித்தது. முற்றுகையும் நடந்து கொண்டுவந்தது. இவ்விதமாகச் சுமார் $1\frac{1}{2}$ வருடம் கடந்தது. அலாவுடீன் எவ்வளவோ ஆயிரக்கணக்காகச் சேனைகள் வைத்திருந்தும் சித்தூராகிய தலைநகரைக் கைப்பற்ற அசக்தனுயிருந்தான். கொந்தளிக்கும் கடலில் அலைகள் பலமாக இடைவிடாது மோதியபோதிலும் கன்மலையானது எப்படி அசையாது நிற்கின்றதோ அதைப்போலவே எவ்வளவு மும்மரமாக முசல்மான்கள் பலமாகத் தாக்கின போதிலும் இராஜபுத்திரர்கள் தங்கள் இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாரில்லை. இதனுல் அலாவுடீன் என்னும் முசல்மான் அரசன் சண்டைசெய்து சண்டைசெய்து சோர்வும் களைப்பும் அடையலாயினன். இராஜ புத்திரர்களையும் சித்தூரையும் விட்டுப் போய்விடலாமா என்று அலாவுடீன் எண்ணும்படி நேரிட்டது. ஆயினும் பத்மினி மாதைக் கைப்பற்ற இன்னெரு பிரயத்னம் செய்துபார்க்கலாமென்று இராஜ புத்திரர்களிடம் ஒரு தூதனை அனுப்பினுன். பத்மினிமாதை ஒருதரமாவது கண்ணுல் பார்த்துவிட்டால் இராஜ புத்திரர்களுடன் சமாதானஞ் செய்து தனது சேனைகளை யிட்டுக்கொண்டு தன்னூர்போய் விடுவதாக அலாவுடீன் அந்தத் தூதருடன் சொல்லியனுப்பினுன். இராஜ புத்திரர்களும் தங்கள் நிலைமை அதிக துர்ப்பலமாயிருந்ததை நோக்கி என்ன உத்தரம் அலாவுடீனுக்கு அனுப்பிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப் பெரியகூட்டம் ஒன்றுகூட்டினுர்கள் பத்மினி இராணியின் பிரதிபிம்பத்தை ஒரு கண்ணுடியில் பார்க்கச் சம்மதிப்பட்டால் அவ்விதம் அலாவுடீன் பார்ப்பதில் தீங்கில்லையென்றும் அப்படி கண்ணுடியில்பிரதிபிம்பத்தைப்

பார்க்க வரும்பொழுது சில போர்வீரர்களுடன் தான் கோட்டைக்குள் அலாவுடீன் பிரவேசிக்கலா மென்றும் அக்கூட்டத்தில் தீர்மானித்தார்கள். இந்தத்தீர்மானத்தை அலாவுடீனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அவனும் அதற்குச் சம்மதித்தான். பத்மினி இராணியின் உருவைக் கண்ணுடியில் காட்ட ஒரு நாள் குறிக்கப்பட்டது. சண்டை முற்றும் நின்றுவிட்டது. குறித்தநாளில் குறித்த காலத்திலே அலாவுடீன்வந்தான்; அவனுக்குப் பத்மினி யென்னும் இராணியின் பிரதிபிம்பம் கண்ணுடியில் காண்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தான்பத்மினியின் உருவத்தைக் கண்டதற்கு அதிக திருப்தி யடைந்தவனுகக் காண்பித்துக்கொண்டது மன்றி இராஜபுத்திரர்ஊர்மேல் படையெடுத்துவந்து இத்தனை நாள் சண்டைசெய்ததற்காகத் தான்அதிகத் துயரப்படுவதாகவும், தான்இறந்துபோகு மளவும் நண்பனுக இருப்பதாகவும், வாக்குதத்த மளித்தான். பீமன்சிங்கினிடம் விடைபெற்றுப் போகாமுன் பின்வருமாறு சொன்னுன். "எனது அரிய சினேகிதனே! இராஜபுத்திர ஜாதியார் இவ்வளவு வீராவேச முடையவரென்றும், அவர்களுடைய இராஜ காரியத்தை நடத்திவரும் நீ இவ்வளவு மேம்பாடானகுணத்தை யுடையவனென்றும், புகழும் கீர்த்தியும் நிரம்பப்பெற்றவ னென்றும் எனக்குத்தெரிந் திருந்தால் நான் யுத்தத்திற்கு வந்தே யிருக்கமாட்டேன்; உங்கள் நட்பையடையக் கோரியிருப்பேன். உன்னுடைய நட்பால் இன்று நான்மிகவும் கண்ணியமடைந்தேன். இன்று முதற் கொண்டு இராஜ புத்திரர்களுக்கும் முசல்மான்களுக்கும் பகைமை போய்விட்டது. பகைமை இனி எப்பொழுதுமே உண்டாகாது" என்று இவ்வாறுன அன்புவாய்ந்த மொழிகள் கூறி பீமன் சிங்கை ஆலிங்கனஞ் செய்து அவனது கரத்தைத் தனது கரத்தால் பிடித்துக் குலுக்கிப் பேருவகை காட்டிப் பின்னுமொரு மொழி பகரலாயினன். "ஒருவரை விட்டு ஒருவர் நாமிப்பொழுது பிரிந்து செல்லாமுன் நான் ஒன்று உன்னைக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீ ஆசைபங்கம் செய்யமாட்டாயென்று நம்புகிறேன்; அது யாதெனில் நாளைக்கு நீ என்னுடைய பாசறைக்கு வந்து உனது சன்னிதானத்தால் என்னைக் கண்ணியப்படுத்த வேண்டும். இதுதான் எனது வேண்டுகோள்" என்றுன். சத்தியசீலனும் கம்பீரமுடையவனுமான பீமன் சிங்கென்னும் மன்னன் அலாவுடீன் கபட வெண்ணத்துடனே த்ரோதீங்குசெய்ய நம்மை அழைப்பிக்கின்றுன் என்று சங்கியாது அப்

படியே ஆகுக என்று மறுமொழி பகர்ந்தனன். அலாவுடீன் மன உல்லாசத்துடன் தன்னிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தான்.

தான் வாக்குதத்தம் செய்த வண்ணம் சில ஆட்களுடன் பீமன் சிங்கென்பவன் குதிரை மீதேறிக் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டு முசல்மான் அரசனிருந்த பாசறையை நோக்கிச் சென்றனன். ஆனால் நம்பிக்கைத் துரோகியாகிய அந்த அலாவுடீன் பீமன்சிங் பாசறைக்குப் போகும் வழியில் நூற்றுக்கணக்கான போர் வீரர்களை ஒளித்துவைத்துக் கொண்டிருந்தான். பீமன்சிங் தங்களை நெருங்கிவந்த வுடனே திடீரென்று அவன்மேல் விழுந்து இராஜ புத்திரர்கள் பீமன்சிங்கை இரக்ஷிக்கக் காலந்தராது முசல்மான்கள் பீமன் சிங்கைக் கைதியாக்கிக் கொண்டனர். இச்சமாச்சாரத்தைப் பாசறையிலுள்ள அலாவுடீன் கேள்விப்பட்ட வுடனே பேருவகை அடைந்தான். சித்தூரிலோ இது அதிக மனக்கலக்கத்தையுங்குழப்பத்தையும் உண்டாக்கியது. இவ்விதமாக மனக்கலக்கத்தாலுங் குழப்பத்தாலும் இடியுண்டு வருந்திக் கொண்டிருந்த இராஜபுத்திரர்களிடம் அலாவுடீனால் அனுப்பப்பட்டதூதன் ஒருவன் வந்து பின்வருமாறு உரக்கக் கூவினன். அடே இராஜ புத்திரர்களே! நீங்கள் இப்பொழுதுஉங்கள் பத்மினி இராணியை எங்களுடைய தளகர்த்தரும் மன்னனுமாகிய அலாவுடீன் வசம் இந்த க்ஷணமே கொண்டுவந்து விடாதிருப்பீர்களானால் உங்கள் இறைவனாகிய பீமன்சிங் கென்பவன் கொல்லப்படுவான். சண்டையும் மறுபடியும் துவக்கப்படும். இது எங்களுடைய இராஜன் தாகீதுஎன்று செவ்வனே யறியுங்கள் என்றான். இவ்வாறு செருக்குடன் முசல்மான் தூதன் கதறிய மாற்றங்களைச் செவியேற்ற இராஜ புத்திரர்களின் மனமெப்படி யிருந்திருக்கலாமென்றுமனதினால் யூகித்துணரக் கூடுமேயன்றி வாக்கால் விவரித்துரைக்கற் பாலதன்று.

இலக்ஷ்மணசிங் இராணா என்பவன் ஒரு சிறுபையன்; பீமன்சிங்கின் குமாரர்கள் பன்னிரண்டு பேரும் அவ்விதமே மிக இளைஞரா யிருந்தனர். பீமன்சிங்கை முசல்மான்கள் நம்பிக்கைத் துரோகஞ் செய்து சிறையில் அடைத்து விட்டார்கள் என்று தெரிந்த வுடனே சேனாதி பத்யத்தை பத்மினியின் சகோதரனாகிய கோர்சிங் கென்பவன் வகித்துக் கொண்டான். ஆனால் இராஜாங்கத்தை மாத்திரம் பத்மினி இராணிதானே நடத்த

எடுத்துக் கொண்டனள். தனது கணவனாகிய பீமன்சிங்கென்பவன் முசல்மான்கள் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டானே என்கிற சமாசாரம் பத்மினிமாதைத் துக்கக்கடலில் ஆழ்த்திப் பிரமையடையும்படி செய்யவில்லை. அவனை அம் முசல்மான்களின்வசத்தினின்றும் விடுவிக்கும் மார்க்கத்தை யோசிக்கலாயினள். உடனே ஒரு பெரிய சபை ஒன்று கூட்டினள். அதில் பெரியோர்களையும், சர்தார்களையும், தளகர்த்தர்களையும், பிரபுக்களையும், சிற்றரசர்களையும், வரவழைத்தனள். எல்லாரும் வந்து கூடியவுடனே பீமன் சிங்கை மீட்கும் வகையை யோசித்துச் சொல்லும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனள். பத்மினி மாதைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்னும் பிடிவாதங் கொண்ட துராத்மாவான அலாவுடீன் என்பவன் எந்த ஏற்பாட்டுக்குத்தான் சம்மதிப்பான்; சண்டைசெய்து அவனை வெல்லலாமெனில் அது அசாத்தியமாக இருந்தது. என்ன செய்வதென்று அச்சபையோருக்கு ஒன்றும் புலப்படாமல் நடுக்கடலில திசைதப்பி மயங்கும் மாலுமியைப் போலத் திகைத்து நிற்பதைப் பார்த்துப்பத்மினி சூழ்ச்சி ஒன்றுஎடுத்துரைத்தனள். தான் அலாவுடீனிடம் செல்வதாகவும் அப்படிச் செல்வதால்அலாவுடீன் எண்ணம் கைகூடாமலும் அவளது பதிவிரதா தருமம் குலையாமலும்இருக்கும்படியான மார்க்கத்தைச் சபையோருக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டவே, அச்சபையோரும் அவளது ஏற்பாட்டை நன்று நன்று என்று கைகொட்டி அங்கீகரித்தனர். இந்த ஏற்பாட்டின் பிரகாரம் பத்மினி மாது உம்மிடம்வரப் பிரியமுள்ளவளா யிருக்கின்றனள். ஆனால் அவள்மேலிருக்கும் பேரன்பினால் அவ்வளது தாதிகள் அவளைப் பின்தொடர்ந்து உமது கூடாரத்தின் வாசற்படி வரை வந்து வழிவிட்டுச் செலவு பெற்றுப் போக உத்தரவுகொடுக்க வேண்டுமென்று அத்தாதிகள் எல்லோரும் கண்ணீர்விட்டு மிகவும் மன்றாடி பதமினி இராணியைக்கேட்டுக் கொள்கின்றமையின் அத்தாதிகளும் திரைபோட்ட பல்லக்குகளுடன் வரும்படி தாங்கள உத்திரவு அளிக்க வேண்டும். இவ்விதம் பத்மினி மாது தங்கள் வசம் ஆனவுடனே பீமன் சிங்கை விடுவிக்க வேண்டும். இது தங்களுக்குச் சம்மதமாயின் சமாதானஞ் செய்ய இராஜ புத்திரர்கள் தயாரா யிருக்கின்றனர் என்று இவ்வாறு சொல்லும்படி ஒரு தூதனுக்குக் கட்டளையிட்டு அல்லாவுடீனிடஞ் செல விடுத்தனர். அந்தத் தூதனும் அலாவுடீனிடம் அவ்விதமே போய்ப் புகன்றனன். இதைக் கேட்டவுடனே காமுக

ஞன அலாவுடீன் ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்ந்தனன். இராஜ புத்திரர்கள் சொல்லியனுப்பிய ஏற்பாடுகள் யாவற்றிற்கும் எனக்கு முற்றும் சம்மதியே; நீவிரைவாக அவர்களிடம் திரும்பிச் சென்று பத்மினிமாதைக் காலதாமதஞ் செய்யாமல் என்னிடம் வரும்படி சொல் என்று அலாவுடீன் மறுமாற்றங்கூறித் தூதனை அனுப்பி விட்டான்.

தூதன் வந்து அலாவுடீன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தவுடனே பத்மினி இராணி பல்லக்கிலேறிக்கோட்டையை விட்டுவெளி வந்தனள். அவளை 700 பல்லக்குகள் பின் தொடர்ந்து வந்தன; அதிக பல சாலிகளான இராஜபுத்திரர்கள் இப்பல்லக்குகளைச் சுமந்து சென்றனர். இவ்வாறு சுமந்து சென்ற இராஜ புத்திரர்கள் தங்கள் உடுப்புகளில் போர்செய்யும் ஆயுதங்களை மறைத்து வைத்திருந்தனர். ஒவ்வொரு பல்லக்குள்ளும் இரண்டிரண்டு போர் வீரர்கள் பூரண ஆயுதபாணிகளாய் உட்கார்ந்துகொண் டிருந்தனர். இவர்களுக்குத் தளகர்த்தனாகிய கோராவும் அவனது குமாரனாகிய 12 வயதுள்ள படால் என்பவனும் ஒரு பல்லக்கில் ஏறி பத்மினிமாதைப் பின் தொடர்ந்துசென்றனர். பல்லக்கிலேறி வந்த யாவரும் தாதிகளென்றே முசல்மான்கள் எண்ணினர். ஐயம் ஒன்றும் தட்டாமையால் இராணியின் வரவை இராஜ மரியாதையுடன் கண்ணியப் படுத்தித் திரைபோட்டு மூடியிருந்த 700 பல்லக்கையும் முசல்மான் காவலாளிகள் பாசறைக்குள் செல்ல விடுத்தனர்.

பத்மினி மாதைச் சந்திக்க அலாவுடீன் விரைந்து ஓடி வந்தனன். அப்போது திரைக்குள்ளிருந்த படியே பத்மினி மாது ஒரு மொழி கூறினள். அது யாதெனில் "ஓ! மன்னர் மன்னனே! யான் உமது ஆதீனமாகவிருக்கும்படி வந்திருக்கிறேன். உமது ஆதீனமாகா முன் கடைசியாக என் கணவனை ஒருதரம் பார்த்துப்பேசஆவல் கொண்டவளாயிருக்கிறேன். தாங்களிதற்கு உத்தரவு அளிக்க வேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டனள். காமாந்த காரத்தால் சூறை கொள்ளப்பட்டு அறிவு மயங்கிய அலாவுடீன் இந்த வேண்டுகோளுக்கிணங்க யாதொரு ஆக்ஷேபனையுங் கண்டிலனாகையால் பீமன்சிங்கை யடைத்து வைத்திருந்த் சிறைச்சாலைக்குப் பல்லக்கைக்கொண்டு போகும்படி கட்டளையிட்டனன்.

இதற்கு முந்திய நாள் இரவில் இரண்டு இராஜபுத்திரர்கள் வாயுவேக மனோவேக மென்று சொல்லக் கூடியதாயும், மின்னல் வெளிச்சம் தோன்றி மறையுங் காலத்திற்குள் அதிக தூரம் விரைவாய்ச் செல்லக்கூடிய தாயும் இருந்த இரண்டு குதிரைகளுடன் முசல் மான்கள் வேஷம்பூண்டு முசல் மான்கள் பாசறைக்குள் காவலாளிகளின் கண்ணில் எண்ணெய்போட்டுச் சென்று பீமன் சிங்கிருந்த கூடாரத் தண்டை பத்மினிமாதின் கட்டளைப்படி அந்தக் குதிரைகளுடனே காத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தனர். பீமன் சிங் இராணுவின் கூடாரத் தண்டை பல்லக்குகள் வந்தவுடனே, தான் கட்டளை யிட்டபடி இரண்டு இராஜபுத்திரர்கள் குதிரைகளுடனே காத்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட மாத்திரத்திலே பத்மினி இராணியின் மனக்கிலேசம் வெயிலின் முன் பனிபோல நீங்கிற்று. பத்மினி மாது தன் கணவனிருந்த கூடாரத்திற்குள் சென்றபோது இதைக்கண்ட பீமன் சிங் அதிக ஆச்சரியமடைந்து "பெண்ணே! நீ என்னகாரியம் செய்தனை? நீ ஏன் இங்கே வந்தனை?" என்று கூவி அலறினன். "என்பிராண நாயகனே! சந்தடி பண்ணுதேயும், உம்மை விடுவிக்கத்தகுந்த ஏற்பாடுசெய்து வந்திருக்கிறேன். நாம் ஏறிப்போக இரண்டு குதிரைகள் வெளியே நிற்கின்றன. காலதாமதம் செய்யாமல் உமது உடுப்புகளையும் ஆயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு புறப்படும் புறப்படும் என்று அவன் காதண்டை சந்தடி செய்யாமல் கூறினள். அவனும் அவ்வாறே தயாராய் விட்டான. இருவரும் சரேலென்று கூடாரத்திற்கு வெளியேவந்து அங்கு நின்று கொண்டிருந்த குதிரைகளின் பேரில் ஏறிக்கொண்டு சதிபதி யிருவரும் மறைந்து விட்டனர். இதனைக் காவலாளிகள் எதிர் பாராமையின் இவர்களைத்தடுக்க இயலாமற் போயிற்று.

(வரும்).

P. Manikasamy Moodr, Rangoon.

காலத்தினருமை.

மிகுபிரசித்தி பெற்றிருப்பதும் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலமென வகுக்கப்பட்டிருக்கிற முக்காலத்திற்கும் பொதுவாயிருப்பதும், அநாதியாகவுமுள்ள காலமானது, க்ஷணம், நாழிகை, நாள், பக்ஷம், மாதம், வருஷம், யுகம், பிரளய முத

லாகவும் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா ஜீவராசிகளையும் தன் வயப்படுத்தும் காரணத்தாலேயே காலம் என்னும் சொல் காலன் என்னும் காரியமாக நின்றது. அத்தகைய காலனானவன் வெகுகாலமாக, காலத்தின் நியதியை முன்னிட்டு காலத்தை வீணாக்குவோர்களின் காலத்தை அவர்களிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுகிறான். தன்னை அறிய விரும்பும் ஒவ்வொரு ஜீவனும் காலனானது எவ்வாறு காலத்தைக் குறியாகக் கொண்டுளதோ அவ்வாறே குறியாகக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு குறிப்பாகக் கொண்டாலன்றோ காலனை ஜயிக்கலாம். காலமானது மறதியையுடையவனுக்கு மறலியாக அஃதாவது காலனாக மாறுகின்றது. ஆகவே வெகுநுட்பமான காலத்தையும் மிகுவிழிப்போடிருந்து அதன் கதியை அறிவதே அறிவுடையோர்களின் கடமையாம்.

நாம் இப்பொழுது சொல்வதால் காலத்தினருமையை அறிந்தவர்களாகக் கொள்வோம்; காலம் மிகமேலானது; மிகச்சிறந்தது; மதிப்புள்ளது எனத்தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அத்தகையகாலமானது, கைப்பொருள்போல, ரத்னங்கள்போல, உபயோகப்படுத்த நமது வசத்தில் கிடைத்திருக்கிறது; முன்னோர்களால் சம்பாதிக்கப்பட்டு அதனருமை யறியாது நமக்குக்கிடைத்திருக்கும் பொருளைச் செலவிடுவதுபோல, இக்காலத்தைச் செலவிடுவதுதக்கதன்றாம். எந்தப் பொருளானது சரியான தருமத்தினாலடையப்படுகின்றதோ, அந்தப் பொருள் சுகத்திற்குக்காரணம்; நமது கண்முன்பாக, காலமானது, இதோநானிருக்கின்றேன், என்னை, உனது இஷ்டமானபடி விளையாடு என்று சொல்லுகிறதை நீ பார்க்கலாம். பொழுதுபோகவில்லை, எக்காரியத்தை மேற்கொள்ளலாம் என்றெண்ணி இன்னது செய்வதென்றறியாது, சீட்டு விளையாடல், வீண்வார்த்தை பேசுதல், வம்பாடுதல் முதலிய செய்கைகளில் தலையிடுவதை நீ நிதானித்துப் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் மிக அருமையானகாலம், உன்வசத்தில் கிடைத்திருப்பதை நீ உணரலாம்; விடாநோயாளிகள், தங்களுக்குள்ள எல்லாச் செல்வத்தையும் கொடுத்து காலத்தைக் இச்சிக்கிறார்கள்; உண்மையாகவும் சுருக்கமாகவும் சொல்லுமிடத்து ஒருக்ஷணப் பொழுதிற்காவது ஈடாகவுள்ள வஸ்து இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லை. அத்தகைய காலம் உன்கைப் பொருளாக இருப்பதை யெண்ணி யெண்ணிப் பார்.

உலகத்தில் துக்கப்படுவோ ரனைவரும் காலத்தி னருமையை அறியாதவர்களே. காலத்தினருமையை அறிந்திருக்கிறவர்கள் தங்கள் காலத்தைக் கடத்துவதில் சாஸ்திரங்களைக் கண்களாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அளவிட வொண்ணாத ஆச்சர்ய ஸ்வரூபமானகாலத்தினாலறிவு றுத்தப்பட்ட ஜீவகோடிகளில் கீழான எறும்பினங்களும் அந்தந்தக்காலங்களில் ஆகாராதிகளைத் தேடிக்கொள்வதைக்காணும் பகுத்தறிவோடு கூடிய மனிதர்கள் அவ்வண்ணம் செய்யத்தவறினால் அவர்களை நாம் காலாதீதரென்றன்றி மற்றெவ்வகையின ரென்று கூறமுடியும்? ஆனால் காலத்தை அதிக்கிரமித்தவர்கள் மார்க்கண்டேயர் போன்றவர்களாம் என்பது பிரமாணமன்றோ?

அன்பர்களே! அன்றாடம் நிகழும் நமதனுபவத்தையே சிறிது ஆழ்ந்து பார்ப்போம். ஊணுறக்கமாதீனர்களான நாம் இப்பொழுது பசிவேளை வந்துவிட்டது, ஆகையாலுண்போம், உறக்கவேளை வந்துவிட்டது, ஆகையாலுறங்குவோம்என்னும் ஸ்வதருமங்களைச் செய்யத்தூண்டுகிற காலமானது, சாஸ்திரங்களினால் ஒரு பொழுதாவது, முன்னதற்கு விரோதமாகப் பிரவர்த்திக்கத் தூண்டுகிறதேயில்லை. இக்காலத்திலுண், இப்பொழுதுறங்கு என்றறிவிக்கிற காலதத்துவத்திற்கு விரோதமாக நடக்கிற அகங்காரத்தோடு கூடியபுருஷன் அவஸ்தையை அடைகிறான் என்பது எவ்வாறு அனுபவமோ (தக்கவேளையில் சாப்பாடில்லை, தூக்கமில்லை அதனால் வியாதியடைந்தேன்) அவ்வாறே காலதத்துவகதியை அறிவிக்கிற சாஸ்திரங்கள், முறையாக பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், ஸந்நியாஸம் என்ற படிகளிலுள்ள புருஷனை, நீ கல்விகல், ஆசார்ய பக்திசெய் என்றற்றொடக்கத்தனவான செய்கைகளை, இதைச்செய், இதைச்செய் என்றறிவிக்கின்ற வண்ணம் அனுஷ்டிக்காதவன் தர்மார்த்தங்களான புருஷார்த்தங்களையிழந்து கேவலம் நாயினுங் கடையாகிறான் என்று சொல்வதற்கென்னதடை?

க்ஷணம், நாழிகை, பகலிரவு முதலியவைகளாகப் பரிணமித்திருக்கிற காலமானது, நீ இச்சிக்கிற ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் கொடுப்பதற்கு உனது முயற்சியை எதிர்பார்க்கிறது. அவ்வாறே முயற்சி யற்றவர்களின் திரவியங்களை அபகரிக்கின்றது.

அன்பனே! நமக்கிப்பொழுது காலரத்னம் கிடைத்திருக்கிறது; நமதிச்சைகளுக்குள் எந்த இச்சையானது இவ்வருமையான காலரத்னத்திற்கு ஈடாக நிற்கும்? இது நமதற்ப அறிவினுல் தீர்மானிக்க முடியாததாம். பதார்த்தங்களை அறிவதற்குச் சாதநமாயுள்ள கண்ணைப்போல் அறிவானதெய்வத்தை அறிவதற்குச் சாஸ்திரங்கள் சாதநமாயிருக்கின்றன.

பிறபதார்த்தங்களை "இது புஸ்தகம் இது படம்" என்றுபார்க்கிற கண்ணனது தன்னையாரென்று பார்க்க மனதின் ஏவலாளியாகவும் மனது தன்னையாரென்று நோக்கத் தான் பரமார்த்த ஸ்வரூபமாகவும் ஆசார்ய அநுக்கிரகத்தா லுணருகின்றது. இவ்வுணர்வு காலத்தினருமையை யுணர்ந்த அறிவாளிகளுக்கே சித்திக்கின்றது.

எல்லா உயிர்களும் இன்பமடைதற் பொருட்டும், எனது இன்பமே எல்லா உயிர்களும் என்றதைக்காட்டும் பொருட்டும், கருணையினுல் திருவுளங்கொண்டவதரித்த கண்ணன் "நான்கால ஸ்வரூபியாக இருக்கின்றேன்" என அர்ஜுனனுக் குபதேசித்ததை நன்குணருபவர்கள் தங்கள் காலத்தைக் கடத்துவதில் கவலையைக் கொள்ளார்கள்.

ஆகவே யிந்நாள்வரை கடவுளே காலமாகயிருக்கின்ற வழியையுணராமற் போனதையெண்ணி, இது முதற் கொண்டே, இப்பொழுதே, வரும்காலன் என்னும் பயத்தை அறவே ஒழித்து, புராதனமான இந்துமதம் வருங்காலத்திலும் முன்னிற்பதுபோல முன்னின்று காலனைஜயிக்க, ஜயத்தை அடைந்திருக்கிற கடவுளின் கட்டளைகளைக் கடவாது, காலங்களிற் செய்யவேண்டி அமைந்துள்ள, சாஸ்திரங்களிற் சொல்லிய மகான்கள் கூறியிருக்கிற, அறிவுடையோர்கள் அநுஷ்டிக்கிற கடமைகளைத் தவறுதுசெய்வோமாக. அவ்வாறு செய்கின்ற நேரந்தான் ஆனந்தமானநேரம், உல்லாஸமானகாலம், அழகான காலம், இச்சைகளனைத்தும் நிறைவேற்றப் பகவான் அவதரிகின்ற காலம்.

ஆகவே காலத்தைக்கடக்கக் காட்டியிருக்கிற பெரியோர்களுடைய மார்க்கங்களை நிதானித்து ஊன்றிப்பாருங்கள்; அவர்கள்

தங்கள் காலத்தை எவ்வாறு செலவழித்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணருங்கள்; யாதொரு சாஸ்திரங்களிலேயே தங்கள்காலத்தைச் செலவழித்திருக்கின்றனர்களோ, அத்தகையசாஸ்திரங்களை வாசித்தாராயுங்கள்; அவற்றின் கட்டளைகளைக்கலைக்காது நடப்பதுதான் கடவுளருளுக்குப் பாத்திரமாகும்வழி அவ்வழியிலேதான் சகல இன்பங்களும் நிரம்பியிருக்கின்றன. ஆதலால் அன்பனே! நீநடக்கிற எல்லாவழிகளினின்றும் திரும்பி நித்திரைக்குப் போகுந் தருணம், நீநடந்திருக்கிற உன்னுடைய வழிகள்சாஸ்திரங்களால் விரோதிக்கப்படவில்லையா? அறிவுடையோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? நீசெலவழித்திருக்கிற உன்னுடையகாலங்களில் அவசியமில்லாது செலவழித்திருக்கிற ஒரு சிறுகாலத்தையாவது நீ காணவில்லையா? நீ செய்திருக்கிற செய்கைகளில் ஒன்றும் உனக்குத்துக்கத்தைக் கொடுக்கவில்லையா? என்பவற்றைப் பரிசிலனைசெய்து பார். அப்பொழுது கடவுள் கிருபைபுரிவாராக.

R. Venkataramier·

யுத்தம்.

இப்போது ஐரோப்பாவில் நடக்கும் யுத்தம் மிகு உக்ரமாகி வருகின்றது. பிரெஞ்சுப்பெல்ஜியப் போர்முகத்தில் ஜெர்மானியரின் ஆதிக்கம் குறைவுபட்டு வருகின்றது; பிரெஞ்சு பிரிட்டிஷ் சேனைகளும், பீரங்கிகளும், ஆகாயவிமானங்களும் மீசுரப்பட்டு, ஜெர்மன் அரண்களையும், ரயில்வே ஸ்டேஷன்களையும், குண்டு மருந்துச்சாலைகளையும் தகர்த்து வருகின்றன. ஜெர்மன் ஆகாய விமானங்கள் இங்கிலாண்டின் கடற்கரையோரத்திலுள்ள கிராமங்களின்மீது சென்று வெடிகுண்டுகளை யெறிந்து வருவதனால் பிரமாதமொன்றும் நிகழவில்லை. ஜெர்மன் கீழ்நீர்க்கப்பல்களுள், 20 கப்பல்கள் கடற்கிரையாயினமையின், அவற்றின் ஆரவாரம் குறைந்து வருகின்றது.

கிழக்குப்போர்முகத்திலும் ஆஸ்டிரிய ஜெர்மானியரின் வன்மை குறைந்துவருகின்றது. இங்கு ருஷ்யர் மிகு உக்ரமாக யெதிர்த்து நிற்கின்றனர். ருஷ்யத் தெற்குப் போர்முகத்தில் ஆஸ்

டிரியஜெர்மானியர் மிகுதியுந் தோல்வியடைந்து வருகின்றனர். இங்குப் பகைவர் ஆயிரக்கணக்காக ருஷ்யர் வசம் சிறையாகின்றனர். மாரிக்காலம் ருஷ்யாவில் வருகின்றமையின், ஆஸ்டிரிய ஜெர்மானியரின் நிலைமை கவலைக்கிடமாகும்.

இத்தாலியப் போர்முகத்தில் ஆஸ்டிரியர் தோல்வியே யடைந்து வருகின்றனர்.

டார்டனல்ஸில் நடக்கும் சண்டை தாமதமாகவே நடந்து வருகின்றது. பிரிட்டிஷாரிங்குச் சிறிது சிறிதாகவே முன்னேறிச் செல்லுகின்றனர்.

செர்பியர் போர்க்குத் தயாராகி யிருக்கின்றனர். செர்பியாவின் தலைநகரத்தை நேசராஜாங்கத்தாரின் பீரங்கிகளும், ஆகாய விமானங்களும் காத்து வருகின்றன.

துருக்கிக்கு யுத்ததளவாடங்களை ஜெர்மானிய ரிதுகாறும் ரொமேனியாவின் மூலமாக அனுப்பிவந்தனர்; இனி அவ்வாறு செய்தல் கூடாதென்று ரொமேனியா ஆட்சேபனை செய்திருக்கின்றது. இதனால் துருக்கிக்குப் பலங்குறைந்து போகும்.

ரொமேனியா, பல்கேரியா, கிரீஸ் தேசங்கள் யுத்தத்திற்குச் சந்நத்தமாகி வருகின்றன. இத்தேசங்கள் எந்தக்கட்சியிற் சேருமென்று தெரியவில்லை.

துருக்கியில் குருக்கள்மார்கள் கூட்டங்கூடி, அன்வர் பாட்சாவின் மீதும், சிறியதுருக்கிக் கட்சியாரின் மீதும், ஜெர்மானியர் மீதும் விரோதபாவங்காட்டி வருகின்றனர்; அன்வர் பாட்சாவையும், அவரைச்சேர்ந்தவரையும, மதப்பிரஷ்டஞ் செய்திருக்கின்றனர். குருக்கள்மார்களின் செய்கை துருக்கி ஜனங்களுக்குஞ் சேனைகளுக்கும் யுத்தத்திற்கு விரோதமான உணர்ச்சியை யுண்டாக்கியிருக்கின்றது. இதனால் துருக்கி நேசராஜாங்கத்தாரோடு சமாதானஞ் செய்துகொள்ளுமென்று தெரிகின்றது.

யுத்தம் நீட்டித்துவருவது உலகத்திற்குக் கஷ்டநஷ்டங்களையுண்டாக்கிவருவதாயிருக்கின்றது. யுத்தம் சீக்கிரத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.